

Sygn. akt II KK 302/19

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki

w sprawie **A. S.**

skazanego z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i in.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
w dniu 19 lutego 2020 r.,
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 21 marca 2019 r., sygn. akt V Ka (...),
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Ł.
z dnia 11 października 2018 r., sygn. akt IV K (...),

1. **oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
2. **obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 11 października 2018 r., sygn. akt IV K (...), A. S. został uznany za winnego tego, że w dniu 27 kwietnia 2017 r. w Ł. wbrew przepisom ustawy posiadał znaczną ilość środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze 51,75 grama oraz w postaci żywicy konopi o wadze 213,32 g, czyniąc przygotowania do wprowadzenia ich do obrotu, tj. przestępstwa z art. 62 ust. 2 i art. 57 ust. 1 w zw. z art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 2005 r. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 2005 r. w zw. z art. 11 § 3 k.k.

wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności. Nadto, orzeczono przepadek dowodów rzeczowych oraz rozstrzygnięto o kosztach sądowych.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, Sąd Okręgowy w Ł., wyrokiem z dnia 21 marca 2019 r., sygn. akt V Ka (...), utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Od prawomocnego wyroku z kasacją wystąpił obrońca skazanego. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił rażące naruszenie prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego tj. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. - poprzez brak prawidłowej kontroli odwoławczej w zakresie zarzutu apelacyjnego dotyczącego zakwalifikowania zachowania skazanego A. S. jako działania związanego z „przygotowaniem do wprowadzenia do obrotu” narkotyków - w sytuacji wykazania przez obronę, że Sąd pierwszej instancji nie dysponował żadnymi dowodami pozwalającymi na przyjęcie, że A. S. „czynił przygotowania do wprowadzenia do obrotu” narkotyków - przy jednoczesnym braku rozważenia - także w ramach kontroli odwoławczej - że narkotyki nabywane przez skazanego były przedmiotem posiadania lub udzielenia konsumentom;

a także z ostrożności procesowej:

2. naruszenie prawa materialnego tj. art. 56 ust. 1 i art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, poprzez wadliwe zakwalifikowanie przez Sąd Rejonowy w Ł. zachowania skazanego z art. 56 ust. 1 i art. 57 ust. 1 w/w ustawy i bezpodstawne, nie poparte dowodowo, przyjęcie, że A. S. „czynił przygotowania do wprowadzenia do obrotu” narkotyków - w sytuacji, gdy brak było jakiegokolwiek dowodu wskazującego, iż skazany miał zamiar wprowadzić zatrzymane u niego środki do obrotu, a także w jakim zamiarze skazany nabył w/w środki, a co za tym idzie należało zakwalifikować jego zachowanie, co najwyżej, z art. 62 ust. 2 w/w ustawy w zw. z art. 4 § 1 k.k.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Ł. i poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w Ł. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

W odpowiedzi na tę kasację, prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja ta podlegała oddaleniu na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k. z uwagi na oczywistą jej bezzasadność.

W sprawie niniejszej A. S. przypisano przestępstwo polegające na tym, że posiadał znaczną ilość środków odurzających, czyniąc przygotowania do wprowadzenia ich do obrotu, co zakwalifikowano z art. 62 ust. 2 i art. 57 ust. 1 w zw. z art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 2005 r. w zw. z art. 11 § 2 k.k. W tej sytuacji wypada przypomnieć, że zgodnie z definicją legalną zawartą w art. 4 pkt 34 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz.U. z 2019 r., poz. 852), wprowadzaniem do obrotu jest udostępnienie osobom trzecim, odpłatnie lub nieodpłatnie, środków odurzających, substancji psychotropowych, prekursorów, środków zastępczych lub nowych substancji psychoaktywnych. Przy czym nie budzi wątpliwości, tak w orzecznictwie, jak i doktrynie, że dla przyjęcia, iż zachowanie oskarżonego stanowi „wprowadzenie do obrotu” przykładowo środka odurzającego, odbiorcą tegoż środka nie może być konsument narkotyku. W przypadku, gdy odbiorcą jest konsument o przestępstwie polegającym na „wprowadzeniu do obrotu” mowy być nie może, lecz należy w takiej sytuacji przyjmować udzielenie środka psychoaktywnego innej osobie (zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2008 r., III KK 36/08, LEX nr 448971, czy postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 2015 r., V KK 341/15, LEX nr 1923856 i wskazana tam literatura). Powyższe wynika również z licznie przywołanych w kasacji poglądów wyrażonych w judykaturze i piśmiennictwie.

W realiach niniejszej sprawy, Sąd Okręgowy wykluczył, aby zabezpieczona u oskarżonego znaczna ilość środka odurzającego przeznaczona była na własne potrzeby. Mając zaś na uwadze tę ilość środków odurzających, sposób ich

przechowywania i kierując się ogólnymi zasadami logiki oraz doświadczenia życiowego Sąd ten przyjął, że oskarżony czynił przygotowania do wprowadzenia tych środków do obrotu. Wedle Sądu odwoławczego teza, że czynności, które przedsięwziął oskarżony stanowiły jedynie przygotowanie do popełnienia czynu z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii jest zupełnie dowolna. Z okoliczności sprawy nie wynika, że oskarżony przygotowywał się do udzielenia znalezionych u niego środków odurzających wyłącznie bezpośrednim konsumentom, gdyż ich ilość wskazuje, że były one przeznaczone do dalszej odsprzedaży lub udzielania.

Słusznie podnosi jednak w kasacji skarżący, że okoliczności, o których wyżej mowa, nie były wystarczające do przyjęcia, iż oskarżony czynił przygotowania do wprowadzenia środków odurzających do obrotu we wcześniej przyjętym rozumieniu tego znamienia. Wprawdzie bowiem ilość zabezpieczonych środków była znaczna (jak ustalił Sąd *meriti* było to około 270 porcji handlowych), ale nie wykluczała ona, że zamiarem oskarżonego było udzielenie ich konsumentom (nie były to ilości wyrażone w kilogramach narkotyku). Zwłaszcza, że w chwili zatrzymania A. S. przez policjantów, do którego doszło tuż po opuszczeniu przez niego obserwowanego mieszkania, posiadał on przy sobie ukryte w spodenkach 9 porcji handlowych, co mogłoby wskazywać na zamiar ich udzielenia. Wbrew twierdzeniom Sądu *ad quem* w sprawie brak jest zatem dowodów w niewątpliwy sposób przemawiających za tym, że oskarżony czynił przygotowania do wprowadzenia środków odurzających do obrotu. Podkreślenia wymaga przy tym, że karalne jest czynienie przygotowania do przestępstw określonych w art. 55 ust. 1 i 3 lub art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (art. 57 ust. 1 i 2 tejże ustawy). A zatem przygotowanie do udzielenia środka odurzającego nie jest karalne.

Tym samym trafne okazały się sformułowane w kasacji zarzuty naruszenia prawa w związku z niewłaściwą kontrolą instancyjną Sądu Okręgowego. W tym miejscu niezbędne jest jednak przypomnienie, że podnoszone w kasacji zarzuty powinny wskazywać na uchybienia określone w art. 439 k.p.k. lub inne, ale przy tym rażące, naruszenie prawa, do jakiego doszło w postępowaniu odwoławczym,

co w konsekwencji mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku sądu drugiej instancji. Skarżący poza powołaniem się zatem na rażące naruszenie prawa powinien również wykazać, że mogło ono mieć nie jakikolwiek lecz istotny wręcz wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, co oznacza, że gdyby nie owo naruszenie prawa, to orzeczenie mogłoby różnić się od zapadłego w istotny sposób. W sprawie niniejszej obrońca nie wykazał jednak, że podnoszone naruszenie prawa rzutowało na treść zaskarżonego orzeczenia we wskazany powyżej istotny sposób.

Rzecz bowiem w tym, że jak już podnoszono na wstępie Sąd pierwszej instancji, co zaaprobował następnie Sąd Okręgowy, przypisał A.S. jedno przestępstwo zakwalifikowane z art. 62 ust. 2 i art. 57 ust. 1 w zw. z art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 2005 r. w zw. z art. 11 § 2 k.k. W związku z powyższym wymierzył oskarżonemu karę na podstawie przepisu przewidującego karę najsurowszą, a to art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 2005 r. (art. 11 § 3 k.k.). Tym samym naruszenie prawa, jakiego dopuścił się Sąd Okręgowy nie rzutowało w istotny sposób na jego wyrok. Przepis stanowiący podstawę wymiaru kary penalizuje bowiem posiadanie znacznej ilości środków odurzających. Faktu posiadania przez A. S. takiej ilości środków odurzających nie kwestionował ani sam oskarżony ani jego obrońca. Zauważyć trzeba przy tym, że wymierzona temu oskarżonemu kara zbliżona jest do dolnej granicy ustawowego zagrożenia.

Skoro zatem obrońca nie wykazał, że podnoszone w kasacji naruszenie prawa mogło mieć istotny wpływ na wyrok Sądu Okręgowego, to skargę tę należało oddalić jako oczywiście bezzasadną.

Z tych wszystkich względów orzeczono, jak w postanowieniu.